

РЕШЕНИЕ

№ 7350

гр. София, 26.11.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав,** в публично заседание на 20.05.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4016** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Делото е образувано по жалба на Д. К. М., гражданка на И., лице от женски пол, [дата на раждане] , в [населено място], И., против Решение 2016/29.03.2019 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска решението да бъде отменено, по съображения, че органът е игнорирал изложените причини да напусне страната си по произход, с наличието на заплахата за нейния живот и сигурност. Поддържа се, че обжалваното решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Прави се оплакване, че оспореният акт е с формални мотиви, които не съответстват на споделяната бежанска история.

В жалбата е изложено, че по време на проведеното интервю жалбоподателката споделила, че още в И. , поради проявения от нея интерес към християнството и посещение на домашна църковна сбирка, двете с майка ѝ били отвлечени и задържани на неизвестно за тях място от цивилни, които тя определя като представители на религиозната полиция, но нямала доказателства за това. През няколкото дена, в които били задържани принудителни били подложени на психологически тормоз,

заплашвали ги с изнасилване и обезобразяване ако отново си позволят да посетят такива сбирки или се интересуват от друга религия. Не подали сигнал в полицията, защото било ноторно известно, че срещу действията на органи, създадени или толерирани от властите, няма да бъде предприето преследване, напротив, положението им щяло да се влоши.

В жалбата се твърди също по фактите, че след пристигането в България, жалбоподателката и майка ѝ потърсили връзка с духовници и официално приели християнството, което искали още от времето, в което живеели в И., за същото представила свидетелство за водно кръщение страната 29.12.2018г.

Жалбоподателката изтъква, че по време на проведеното интервю на 09.01.2019г. неколкократно заявила, че започнала образованието си във връзка с религиозните обреди и историята на християнството, това което още в родината ѝ я привлекло в християнството още в родината ѝ и я накарало официално да приеме християнството в България, била липсата на насилие при изповядването му, приканването да помагаш на другите, равенството на всички, които вярват в него и свободата на избор. Също посочва, че по време на интервюто разказала за проблемите с баща си, който бил религиозен и принуждавал жалбоподателката насила, чрез побой и обиди да осъществява мюсюлманските обичаи за молитва по няколко пъти на ден, често я биел без причина просто защото я виждал, че е различна и не приемала насилието над нея във връзка с религията ѝ. В жалбата са изложени и факти за отношенията между майката и бащата и причините за сключване на брака им.

Жалбоподателката твърди, че органът не е изследвал най-важния факт от бежанската ѝ история – съдбата на хора, отказали се от християнството, като цитира източник на информация по този въпрос от сайта www.pravoslavieto.com (конкретно интернет адрес <http://www.pravoslavieto.com/inoverie/islam/index.htm>), а именно:

„Ислямът е еднопосочна улица. Човек може да приеме исляма, но той няма право да се откаже от него. Това е ислямският "закон за отстъплението" (апостасията). Всички изследователи на ислямското канонично право (шариа, shari'a) са единодушни относно този закон и сочат, че всеки пълнолетен мюсюлманин от мъжки пол, който е избрал да се откаже от исляма, трябва да бъде наказан със смърт. Повечето от тях предвиждат смъртно наказание и на жени, които са отстъпили от мюсюлманската вяра. Законът е установен преди много векове от мюсюлманските канонисти, но дори и до днес повечето ислямски религиозни лидери и обикновени мюсюлмани са съгласни с него.

Смъртното наказание се изпълнява рядко, но съществуването на този "закон за отстъплението" е така добре познат на мюсюлманите, че от него произлиза голяма омраза към тези, които са напуснали исляма както от членовете на своето семейство и религиозна общност, така и от страна на религиозните и политически лидери, полиция, съдилища и т. н. Поради това е нормално отстъпилите от исляма да бъдат преследвани - или арестувани заради апостасията, или под какъвто и да е друг претекст, да бъдат преследвани, бити и дори убивани от собствените си родители и роднини. И тези, които са изпълнили присъдата, обикновено няма да бъдат подведени под наказателна отговорност.

Според шариата отстъплението води автоматично и до загуба на всякакви граждански права, загуба на съпругата, децата, дома и цялата лична собственост. Точно това се прилага спрямо отстъпниците в болшинството ислямски страни.

Ето защо не трябва да предизвиква учудване, че много от обърналите се в

християнството от исляма днес пазят своето обръщане в тайна. Но защо трябва да бъдат криптохристияни? Ислямът активно насърчава немюсюлманите да приемат исляма, но е единствената религия по света, която наказва със смърт напусналите го. Ислямският закон за апостасията е в пряко противоречие с член 18 от Всеобщата декларация за правата на човека на Общото събрание на ООН, публикувана преди 60 години: "Всеки има правото на свобода на мисълта, съвестта и религията, това право включва свободата на смяна на религиозната принадлежност и вяра."

В жалбата се претендира, че бежанската история на жалбоподателката освен по чл.8 ЗУБ попадала и в приложното поле на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, които могли да възникнат и от орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства.

Оспорва се взетата предвид справка за ситуацията в И., не ставало ясно, защо органът не е съобразил справка с вх.№ МД1124/02.10.2017г. на Дирекция Международна дейност“ при ДАБ, представена по други бежански преписки, която се представя към жалбата и в която се посочвало, че ООН изразявал загриженост за суровото отношение спрямо религиозните малцинства, включително християните, приели тази религия от исляма, чиито вярвания се считат за „отклоняващи се“ от властите и от част от клира, споменатите групи продължавали да се сблъскват с произволен арест, тормоз и задържане, и често са обвинявани в престъпления, свързани с националната сигурност. Претендира се, че при изготвянето на справката органът не е съобразил методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището, изискваща цялостен подход при преценката на основанията за предоставяне на статут, което било свързано най-вече със събиране на доказателства, от повече от един източник.

С жалбата се иска от съда при постановяване на решението да ползва общо достъпни източници и най-вече информация за страните на произход, публикувани на поддържаната от Европейската служба интернет страница www.ecoi.net, позовава се на доклад на Държавния департамент на САЩ за 2018г. публикуван на този сайт (конкретно на интернет адрес <https://www.ecoi.net/en/document/2004255.html>).

В жалбата се препраща към практика на Съда по правата на човека, като се твърди, че отправната точка при разглеждане на исканията за убежище била Женевската конвенция и Протоколът към нея, позовава се на общите стандарти по Квалификационната директива – Директива 2011/95, както и, че ключов елемент е забраната за връщане съгласно чл.33 от Женевската конвенция. Позовава се и на правото по чл.18 от Хартата за основните права на ЕС относно правото на убежище, което включва и зачитане на принципа за забрана за връщане, също се позовава и на чл.19 от Хартата, който съдържа идентична забрана, както и, че чл.19, ал.2 от Хартата относно забраната инкорпорира съответната наложена се съдебна практика на Европейския съд по правата на човека по приложението на чл.3 ЕКПЧ. Поддържа се, че мотивираното произнасяне относно ситуацията в страната по произход е от съществено значение за спазването на посочения принцип, уреден в чл.33 от Женевската конвенция и чл.4, ал.3 ЗУБ.

Позовава се на константната практика на ВАС, съгласно която пропускът да бъдат изследвани фактите, свързани с личното положение на молителя, което включвало както обстоятелствата му, свързани с опасенията му от преследване, така и със

реалната настояща ситуация в страната му по произход, представлява нарушение на чл.75, ал.2 ЗУБ и решението следвало да бъде отменено и върнато на органа за ново произнасяне, като цитираните съдебни решения са от 2010г.

Счита за неправилно, че легалното напускане на И. е достатъчно за да се приеме, че спрямо нея не са налице или няма да е налице преследване, в която връзка се позовава на пар. 48 от наръчника за процедури и критерии за определянето на статут на бежанец на ВКБООН, според който наличието на паспорт не можело винаги да се разглежда като доказателство за лоялност от страна на притежателя или като индигия за отсъствие на опасения, паспорт можело да се издаде на нежелано лице и за да напусне страната или паспортът можело да бъде придобит тайно, самото притежание на паспорт не можело да представлява пречка за признаване на статут на бежанец. Пзовава се на практика в същия смисъл на ВАС по адм.д. 7653/04г.

Пред съда жалбата се поддържа лично от жалбоподателката и чрез адв. В. Н., която иска решението да бъде отменено като лишено от индивидуална преценка на случая твърди формализъм и бланкетност, изложеното по време на интервюто и представените доказателства били напълно игнорирани, не били взети предвид твърденията на жалбоподателката и нейната майка. Конкретно посочи, че жалбоподателката през целия си съзнателен живот била буквално пребивана от баща си, за да бъде принудена да изповядва религията, към която принадлежи по рождение, още в И. тя искала да избере друга религия, която проявявала уважение към жените и ги поставяла наравно с всички изповядващи тази религия.

Жалбоподателката чрез преводач заяви пред съда, че поддържа жалбата си, както и, че се гордее, че е приела „християнската религия“ и не го крие. Разпространявала тази информация в личния си профил във Ф., както и другите приложения в Интернет, тя не се криела, напротив, била щастлива от този факт, така че властите можело да разберат от социалните мрежи, профилът ѝ във Ф. бил на персийски език.

Жалбоподателката заяви пред съда също, че наистина се страхува да се завърне в И., за християнството научила от нейна приятелка в И., която е християнка. Исква от съда да отмени решението и съдът да се произнесе положително за нея, много искала да остане в България, за което полагала възможните по силите си усилия възможностите си – ходела на уроци по български език и работела.

Отвeтникът Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез юрк. М. оспорва жалбата изцяло, като в ход по същество иска от съда да отхвърли жалбата. Твърди, че заявените причини за напускане на страната по произход са от семеен характер, като по време на интервюто жалбоподателката е заявила, че е мюсюлманка-шиит и лично тя не е имала проблем с официалните власти, като единствено посочена причина за напускане на страната по произход е тормоз от страна на нейният баща.

Прокурорът счита жалбата за основателна, като твърди, че решението на отвeтника към онзи момент било правилно, но с оглед установеното по делото ново обстоятелство, че жалбоподателката действително е изповядва християнската религия, доказано със свидетелските показания на пастора на църквата, иска от съда да уважи жалбата, като счита, че следвало да ѝ Бъде предоставен хуманитарен статут с оглед на обстоятелството, че тя не е имала проблеми с религията си.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, в това число

приложената към жалбата справка към 02.10.2017г. за И..

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши служебно дължимата преценка на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 и ал.2 вр. чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Решението е връчено на 04.04.2019 г., а жалбата до съда е заведена на 08.04.2019 г. чрез Председателя на ДАБ при МС. Изрично в решението е указан срокът за оспорване пред съда - 14-дневен от връчването на решението, предвиден по чл.87 ЗУБ и който срок е спазен. Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, предвид отбелязана дата на връчване на оспореното решение и датата на жалбата до съда, а също и като подадена от лице с право и интерес от оспорването и адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол.

По фактите:

С процесното Решение №2016/29.03.2019 г., председателят на ДАБ МС е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут във връзка с молба за международна закрила с вх.№РД09- ВР-956/07.12.2018 г. на жалбоподателката К. Д. М..

Самоличността на жалбоподателката е установена въз основа на представен от национален паспорт, в оригинал. От данните по паспорта и заявеното при регистрацията, органът е приел за установено, че жалбоподателката Д. (фамилно име) К. (собствено име) М. (бащино име), е [дата на раждане] в [населено място], И., и е гражданка на И., с етническа принадлежност - персиец, вероизповедание - шиит, семейно положение - неомъжена, ЛНЧ 7000 712 236.

Молбата за международна закрила от 07.12.2018 г. е на български език, подписана лично от молителката, длъжностно лице и преводач от персийски език, заведена с входящи номера и дата - 07.12.2018 г. в Държавната агенция за бежанците. В молбата за закрила е посочен адрес на жалбоподателката в [населено място].

Молбата за международна закрила е разгледана в производство по общия ред, на основание чл.68, ал.2 ЗУБ, в резултат на което е издадено и обжалваното по делото решение.

Регистрацията на молбата е извършена на 07.12.2018 г. чрез извършването на следните процесуални действия: съставен е регистрационен лист, връчени са указания за процедурата по разглеждането на молбата, правата и задълженията на подалите молба за закрила лица, отново чрез преводач, съставена е Евродак дактилоскопна карта.

Изискано е съгласието на ДАНС по молбата за международна закрила на основание чл.58, ал.9 ЗУБ, на което с писмо от 09.01.2019 г., че ДАНС уведомява, че не възразява да бъде предоставена закрила в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

В хода на административното производство жалбоподателката е представила различни документи и фотоси, приобщени по административната преписка в превод на български език, касаещи социалният ѝ статус в обществото - документи за самоличност и свидетелство за водно кръщение, издадено от Християнска църква С..

На 09.01.2019 г. е проведено и лично интервю чрез преводач. Видно от протокола за проведеното интервю, жалбоподателката е описала обстоятелствата около

напускането на държавата си по произход и проблемите, които с майка имали в И.. Заявила е пред интервюиращият орган, че е била задържана за три дни през месец юли 2018 г. в страната си на произход във връзка с посещение на християнска домашна църковна сбирка. Жалбоподателката е заявила, че е имала проблеми свързани с религията, защото не ѝ допада религията по рождение. Твърди, че баща ѝ я е тормозел и насилствено заставял да се моли, но трудно успявал да я принуди /л.48/. Интервюираната е заявила, че е християнка, тъй като на 29.12.2018 г. приела свето кръщение. След пристигането си в България се запознала с иранци- християни и с тях посещавала християнска църква. Категорично заявява, че не желае да се завърне в държавата си на произход, защото „този път ще ме убият“.

Въз основа на данните заявени и представени от жалбоподателката, по отношение на личното ѝ положение в мотивите на решението е формиран извод, че не е аргументирано наличието на основателни опасения от преследване по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ. От описаните събития в бежанската история, Председателят на ДАБ МС, направил, че в конкретния случай се касае за икономически мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила. Аргументите на жалбоподателката са преценени като непопадащи в приложното поле на чл.8, ал.4 ЗУБ относно понятието за преследване, нито субектите на преследване попадат в обхвата по чл.8, ал.3 ЗУБ, не е аргументирано и наличието на основателни опасения от преследване по чл.8, ал.1 ЗУБ. По тези съображения е прието, че заявеното от жалбоподателката не обуславя предоставянето на статут на бежанец по чл.8 ЗУБ.

Във връзка със ситуацията в страната по произход - И. и основанията по чл.9 ЗУБ, органът се е позовал на справката на дирекция Международна дейност МД-118/14.02.2019 г. и решенията на Съда на ЕС по делата C-465/07 и C-285/12, на които и жалбоподателят се е позовал. Органът е приел, че в И. не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт, както и че от приложената справка е видно, че в И., гражданските власти поддържат ефективен контрол върху силите за сигурност. Обсъдено е, че на 19 декември 2016 г. радио „Свободна Европа“ съобщило, че иранският президент Х. Р. е подписал документ, наречен Харта за гражданските права. Сочи се, че основните права, заложи в Хартата са правото на живот (постановено в чл.1), забраната за преследване на идеите (чл.25), правото на свободно изразяване упражнявано в предписаните от законите граници (чл.26) и др. Изтъкнато е съдържанието на чл.3, който предвижда, че индивидуалните и публични свободи на гражданите са защитени от посегателства и че никой гражданин не трябва да бъде лишен от тези свободи. В заключение е формиран извод, че цялостната обстановка не достига въоръжен конфликт, органът се е позовал на приетото по т. 39 от решението по делото C-465/2007г. В заключение органът е формирал извод, че не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1 –ал.3 ЗУБ. По отношение на чл.9, ал. 4 и ал.5 ЗУБ органът е приел, че за кандидата се установяват положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки. По тези съображения е формиран извод, че искането в частта за предоставяне на хуманитарен статут е също неоснователно.

Органът е формирал и извод, че посочените лични мотиви и желанието на

жалбоподателката да живее в Република България, не можело да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл.9, ал.8 ЗУБ. По делото като доказателства са приети административната преписка, представени доказателства в публичното съдебно заседание от жалбоподателката, проведено се на 20.05.2019 г. служебна бележка от Християнска църква С. за кръщението ѝ; два документа за удостоверение за регистрацията на църквата и резолюция на Европейския парламент от 13.12.2018 г., относно И. и случаят с Н. С., както и служебно известното на съда дело С-56/2017 г. на СЕС.

За разкриване на обективната истина по делото е разпитан свидетелят А. П., който дава сведения относно приемането на християнство от жалбоподателката, преминат курс за осъзнаване на вярата, както и други обстоятелства касаещи църквата, обучението във вярата и други отразени подробно в протокол от 20.05.2019 г. от проведеното публично съдебно заседание по делото. (л.132-133). По основното твърдение пред съда за смяната на религията чрез преминаване от ислям към християнството, свидетелят П. установи следното:

-За това дали действително е приела християнството, по делото е разпитан свидетелят П., който заяви пред съда, че жалбоподателката и нейната майка са приели християнството в „нашата църква“ в началото на декември, но преди това преминали курс за осъзнаване на вярата. Свидателят, заяви, че преди да кръсти някого, той преминавал през определени стъпки за да осъзнае тайнството кръщение и какво означава човек да бъде кръстен и да приеме Х. в себе си. Поясни, че „стъпки“ означава стъпки на поучение, базови стъпки – да опознаеш Х., да приемеш Б., да се отречеш от грешния си живот, да нямаш други богове, да се запознаеш с религията. Преди да се извърши С. кръщение в неговата църква, жалбоподателката се запозна с това какво представлява „нашата религия“, като жалбоподателката дошла при свидетеля с общи приятели - М. и Б., които били християни, живеели отдавна в България и са членове на църквата, тези лица довели жалбоподателката при него.

На въпроси на адв. Н. свидетелят заяви, че още в И. жалбоподателката и майка ѝ са имали желание и „са посещавали там църквата“, но същата е репресирана от властите и затворена. На въпроси на съда свидетелят отговори, че жалбоподателката му е споделяла, че ако приеме Х. и изповядва публично Християнската вяра, и това се разбере в Родината ѝ, тя ще бъде подложена на тормоз и преследване, и, вече само Г. знае какво може да ѝ се случи. Свидателят сподели от личния си опит, хората наистина били уплашени и опасността е сериозна, не е просто фиктивна.

На въпроси на адв. Н. свидетелят заяви, че жалбоподателката продължава обучението си - изучава Б. и стихове в църквата му на конкретен адрес в [населено място], постоянно имала много въпроси, т.е. проявява интерес. С майка ѝ всяка неделя посещавали събиранията на църквата, като посетител-мирянин, общите им приятели говорели много добре български език и превеждали, вземала уроци по български език.

Свидателят П., който е и пастор в църквата, заяви, че от И. имали семейство М. и Б. и вече Д. М. и майка ѝ, които са с принадлежност „членове“ и „активно

просветени“. Можело да имат и други гости в църквата на богослужение в неделя, но тези са активни членове, които активно посещават. Познавал и други иранци, които са идвали, но не са постоянни - идвали като гости, не помнел конкретни имена.

Свидетелят посочи, че в изповядването на християнството, колко е искрен човек само Б. може да знае, но ние - по думите, по плодовете - поведението и делата можем да разберем, по това той се е убедил, че тя приемала И. Х. за свой Г. и Спасител.

По делото са представени доказателства – удостоверение за регистрация на Християнска църква С., представлявана от свидетеля А. П. – пастор. Представено е и свидетелство от същата църква, №218 от 29.12.2018г. според което жалбоподателката „след покаяние и устна изповед на вяра В И. Х. бе кръстена във вода“.

Видно от данните по регистрационния лист, жалбоподателката е декларирала на 07.12.2018г., че по вероизповедание е шиит, има висше образование и е дизайнер по професия, за семейното ѝ положение – неомъжена. След първоначално подадената молба бланка за международна закрила, на 14.12.2018г. Д. К. М. е представила пред органа саморъчно писмено изявление на родния ѝ персийски език относно обстоятелствата на преследване и основанията да търси международна закрила. Изявлението е преведено на български език - л. 63 от делото.

По въпроса за ситуацията на приелите християнство от ислям и завръщащи се в И. граждани съдът приема за установено следното

От справката на съда на цитирания в жалбата сайт www.pravoslavieto.com , се установи, че текстът за ислямският закон за апостасията, цитиран дословно, е превод на част от петиция от февруари 2009 година на В. Е. - "A petition for the abolition of the I. apostasy law". Според тази петиция, законът за апостасията (отстъплението) е установен преди много векове от мюсюлманските канонисти, но дори и до днес повечето ислямски религиозни лидери и обикновени мюсюлмани са съгласни с него. Този закон бил в пряко противоречие с чл.18 от Декларацията за човешките права на О. нации. Съществували три тези за основанието на този закон. Според някои учени в К. нямало ясно указание апостасията да бъде наказвана в този живот. Други се съмнявали, че приписваната на М. реакция към отстъпилите от исляма е автентична, а третите считали, че отстъпленците, убити през ранните дни на исляма, са били убити не заради това, че са сменили вярата си, а поради бунт против ислямската държава.

Според приетата пред съда такава справка -. на л.21 от делото, конкретно за отношението на държавата към християните е посочено, Наказателният кодекс на И. предвиждал смъртна присъда за прозелитизъм и за опит от страна на немюсюлманите да влияят на мюсюлманите за смяна на религията, както за "враждебност срещу Б." и за "обида на пророците". Законът забранявал на мюсюлманските граждани да променят или да се отричат от своите религиозни вярвания ; обратното, приемането на исляма от друга вяра, е признато. Конституцията признавала за религиозни малцинства зороастрийците, евреите и християните, с изключение на лицата, приели

християнството от исляма. . Признатите религиозни малцинства имат разрешение да изпълняват/участват в богослужения свободно и да формират религиозни общества, с религиозно образование според собствените си религиозни канони. Правителството продължавало да тормози, разпитва и арестува бахаи, християни, мюсюлмани-сунити и представители на други религиозни малцинства и да регулира отблизо християнските религиозни практики, за да наложи забраната за прозелитизъм.

Правителството не признавало евангелистите за християни, тъй като законът забранява на гражданите да се отказват и от исляма и да приемат друга религия, правителството признавало за християни само гражданите, които са арменски или асирийски християни, тъй като присъствието на тези групи предхождало исляма, а според сведения, властите признавали за християни и лицата, които съумеели да докажат, че те или техните семейства са били християни преди Ислямската революция от 1979г. Правителството приемало и сабео-мандейците за християни, въпреки че те самите не се определят за такива. Гражданите, които са членове на някое от признатите малцинства, трябвало да се регистрират от властите.

Прозелит според българския тълковен речник е свързано с приемане, преминаване към юдейската религия

Етническите християни включват арменците и асирийците/халдейци, повечето от тях били членове на Православната църква на общността – Апостолическата църква на А. или Асирийската църква на И., но някои също били католици и протестанти. Неетническите християни били в голямата си част членове на протестантските църкви и повечето то тях били обърнати във вярата лица, които преди са се идентифицирали като мюсюлмани или имали мюсюлмански произход.

Всеки гражданин на И., който не е регистриран член на религиозно малцинство или който не изповядва юдаизъм или зороастризъм, или който не може да докаже, че семейството му са били християни преди 1979г. , се считал за мюсюлманин.

В И. имало през 2010г. приблизително 66 700 християни-протестанти, или около 25% от цялата иранска християнска общност. Теоретично протестантите, заедно с арменците и асирийците били сред християните, признати от Конституцията на И.. На практика обаче срещу тях се упражнявал тормоз и и дискриминация и протестантите били изправени пред значителни по-агресивни правителствени ограничения и нарушаване на човешките права в сравнение с групата на етническите християни.

В справката е цитиран доклад на Датската имиграционна служба от 2013г. относно ситуацията с новопокръстените християни, като по отношение на протестантите и евангелистите се съдържаха данни, че през 2013г. са затворени последните три църкви, провеждащи богослужения на персийски език в Т.. В справката е цитиран доклад на Финландската имиграционна служба за ситуацията на новопокръстените християни в И. от 2015г., според който след обсъждане на съществуващите църкви е посочено, че практически всички протестантски църкви практически са били или затворени от властите, или са ограничили значително своите дейности.

Посочено е в справката, че иранските евангелистки протестантски църкви

имали връзка с движението на Петдесетниците в Европа и САЩ, което увеличавало подозрението на властите в тях.

Посочено е, че протестантите в И. срещали най-големи проблеми, тъй като техните служби били на персийски език а те са обикновено прозелитски и се опитвали да печелят привърженици. З ада не бъдат закрити, църквите били принудени да предоставят писъци със своите членове.

Що се касае до преследвания спрямо протестантите и конкретно прямо тези, които са сменили вярата си от ислям към протестантство, в справката е посочено в обобщение, че:

1)Правителството продължавало да регулира отблизо християнските религиозни практики. Според специалния докладчик на ООН, властите пречели на влизането на мюсюлмани, приели християнството в арменски и асирийски църкви, забранявало се всички нерегистрирани и непризнати християни да влизат в църковните помещения, да затваряли църкви, които позволявали на такива лица да влизат и арестували новопокръстени християни.В отговор, много граждани, които са обърнати в протестантството или друга християнска деноминация, практикували религията си тайно.

2)Новопокръстените християни в И., и въобще всички християни, които извършвали проповеди сред лица от християнски произход били наясно, че вече или са наблюдавани от Министерството на разузнаването и сигурността, или, че оттам могат да ги идентифицират или да започнат да ги наблюдават по всяко време.

3)Преминаването към друга религия можело да доведе до загуба на работни места в държавните институции или в случаите, в които работодателят не толерирал приемането на друга религия. По отношение на образованието е посочено, че университетските разпоредби продължавали да предоставят достъп само на мюсюлманите или на членове на официално признати малцинствени религии.

4)В доклад от месец март 2017г. специалният докладчик на ООН за човешките права е изразил своята загриженост и по отношение на християните, приели тази религия от исляма, чиито вярвания се считали за отклоняващи се от властите. Според доклада споменатите групи продължавали да се сблъскват с произволен арест, тормоз и задържане и често били обвинявани в престъпления, свързани с националната сигурност, като „действия срещу националната сигурност“ или пропаганда срещу държавата“. Според иранското законодателство, лицата, включително християните от мюсюлмански произход, можело да бъдат преследвани за вероотстъпничество, въпреки че това престъпление не било изрично записано като престъпление в Ислямския наказателен кодекс. Специалният докладчик отбелязал, че законите за вероотстъпничеството противоречали на задължението на И. да защитава правото на Свобода на религията или вярата.

5)В доклад на А. И. от февруари 2017г. се посочвало, че десетки сменили религията си и приели християнството лица били задържани от властите, след рейдове срещу т.н. „домашни църкви“в които споменатите лица мирно извършвали богослужения.

Също в справката на Дирекцията на л. 21 от делото е посочено, че на 19

декември 2016г. правителството издава Харта за правата на гражданите, в която е постановено, че никой не може да бъде преследван единствено поради неговите убеждения, законът продължавал да налага ограничения върху свободата на изразяване, правителството следяло срещите, движенията и комуникацията на всички граждани и често обвинявало лица в престъпления срещу националната сигурност и обида срещу режима въз основа на писма, електронна поща и други публични и частни комуникации.

В оспореното по делото решение органът се е позовал на Справка от 14.02.2019г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, видно от която предвидените по Конституцията и чл.26 Хартата от 2016г. свобода на изразяване, освен когато изразеното мнение се смята „за вредно за фундаменталните принципи на исляма или за правата на обществото“ освен ограниченията на свободата на словото, е посочено, че предоставените права на практика не се зачитат. Властите нае позволявали на отделните лица публично да критикуват системата на държавно управление, върховния лидер или официалната религия. Силите за сигурност и съдебната власт наказвали тези, които нарушавали тези ограничения, както и тези, които публично критикували президента, кабинета и парламента. Правителството следяло срещи, движения и комуникации на своите граждани и често обвинявало лица за престъпления срещу националната сигурност и обиди на режима въз основа на писма, имейли и други публични и частни комуникации. Властите заплашвали с арест или наказание за изразяване на идеи или изображения, които смятали за нарушение неа правния морален кодекс. Правителството ограничавало и нарушавало достъпа до интернет, контролирало частните и онлайн комуникации и цензурирало онлайн съдържание. На индивидуалните интернет потребители, както и на различните интернет групи се налагало да практикуват автоцензура онлайн. Властите поддържали контрол върху киното, музиката, театъра и художествените експонати и цензурирали онези произведения, за които се счита, че нарушавали ислямските ценности. Правителството цензурирало или забранявало филми, за които се смята, че насърчавали секуларизма, неислямските идеи за правата на жените, неетичното поведение, злоупотребата с наркотици, насилието или алкохолизма.

За домашното насилие в справката от 14.02.2019г. е посочено, че законът не го забранявал, а властите считали злоупотребата в рамките на семейството за частен въпрос и рядко го обсъждали публично. Конституцията предвиждала еднаква защита на жените съгласно закона в съответствие с конституционно тълкуване на исляма, правителството не се съобразявало с тези предписания. В същата справка се съдържа информация за доклад на австралийското министерство на външните работи и търговията, според който , няколко служби за сигурност упражнявали строг и ефективен контрол над огромната територия на И., официалните сили за сигурност задържали в по-голямата част от страната, броят и тежестта на свързаните със сигурността инциденти били на ниско ниво, а държавата била мирна и безопасна според регионалните стандарти.

По отношение на завръщащите се иранци отново е цитирана информация от в

доклада на австралийското министерство. Посочено е, че според международни наблюдатели, иранските власти не обръщали особено внимание на неуспели да получат убежище зад граница лица при завръщането на последните в И.. Иранците напускали страната в голям брой след революцията от 1979г. и властите приемали, че мнозина ще се стремят да живеят и работят в чужбина по икономически причини. Международни наблюдатели съобщавали, че иранските органи нямали голям интерес да преследват лица, които не са успели да получат убежище, за дейности извън И., включително и във връзка с подадените от тези лица молби за убежище.

В тази справка са обсъдени данни за икономиката на И., като е посочено, че същата е зависима от приходите от петрола и поради това тенденциите са колебливи. Посочва се, че секторите на петрола, селското стопанство и услугите са на по-високи нива от преди санкциите срещу И. от 2012-2013г. Поради очаквания за спад на износа на петрол, се прогнозира тенденция на спад на икономиката, посочени са данни за brutния вътрешен продукт на И..

По делото е приета представената от адв. Н. **Резолюция на Европейския парламент от 13 декември 2018г. (2018/2967 (RSP)**, озаглавена „И., и по специално случая на Н. С. – известна иранска адвокатка в областта на правата на човека, която била арестувана след като е представлявала жена, протестираща мирно срещу закона на И. за задължителния хиджаб чрез премахването му на публични места, в която освен другото се казва по т.8:

„8.призовава иранските органи да гарантират религиозната свобода в съответствие с иранската конституция и международните ѝ ангажменти и да спрат дискриминацията срещу религиозни малцинства, както и невярващи; (..) освен това призовава иранските органи да гарантират, че всички лица, които пребивават в страната се ползват с еднаква защита пред закона, независимо от етническата си принадлежност, религията или убежденията

Също адв. Н. се позова на **Решение на Съда на ЕС от 04 октомври 2018г. по преюдициално дело Б. Ф., C-56/17г., ECLI:EU:C:2018:803**, като по поставените въпроси за тълкуване на норми по правото на ЕС, във връзка с преследването на основание религия, са дадени следните отговори:

„3.Член 10, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкува в смисъл, че **молителят за международна закрила, който в подкрепа на молбата си се позовава на опасност от преследване поради мотиви, основани на религията, не е длъжен, за да подкрепи твърденията си относно религиозните си вярвания, да прави декларации или да представя документи за всички елементи на понятието „религия“ по тази разпоредба. Молителят обаче трябва да подкрепи тези твърдения с достоверни данни, като представи елементи, въз основа на които компетентният орган може да се**

увери в истинността на посочените твърдения.

4.Член 9, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, **че забраната, под страх от екзекуция или лишаване от свобода, на действия срещу държавната религия на страната на произход на молителя за международна закрила може да представлява „действие на преследване“ по смисъла на този член, стига органите на тази страна да налагат на практика такива наказания във връзка с посочената забрана**, което запитващата юрисдикция следва да провери. "

Съдът намира в тази връзка за необходимо да обсъди и изслушаното заключение на генералния адвокат по преюдициалното дело - заключение на генерален адвокат М., представено на 25 юли 2018г. и конкретно по в т. 62 и 63 от заключението е направен анализ на съдебната практика на Съда по правата на човека, по жалби на ирански граждани, приели християнството, а именно:

„62.В заключение бих искал да припомня, че ЕСПЧ наскоро се произнесе три пъти по дела, в които става въпрос за отхвърляне на молби за убежище, подадени от приели християнството ирански граждани. В решение от 23 март 2016 г., F.G. с/у Ш., големият състав на ЕСПЧ стига до извода, че **„щеше да има нарушение на членове 2 и 3 от [ЕКПЧ] ако жалбоподателят беше върнат обратно в И. при липсата на оценка ex nunc от страна на шведските органи относно последиците от приемането от жалбоподателя на друга религия“**(57). В решение от 5 юли 2016 г., Т.М. и Y.A. с/у Кралство Н.(58), ЕСПЧ обаче отхвърля жалбата на жалбоподателите като явно неоснователна, като приема, че **не са били налице елементи, позволяващи да се постави под въпрос оценката на нидерландските органи, според която разказът на жалбоподателите относно твърдяното приемане от тяхна страна на друга религия не бил достоверен**. Накрая, в решение от 19 декември 2017 г., А. с/у Швейцария, ЕСПЧ също изключва нарушаване на членове 2 и 3 от ЕКПЧ, като счита, че **не е неподходяща оценката на швейцарските органи, според която приелите друга религия лица, които още не са били известни на иранските органи, включително поради обстоятелства, различни от приемането на друга религия, и които са възнамерявали да практикуват дискретно вярата си, не са били изложени на риск от третиране, противоречащо на тези разпоредби**(59). За да се произнесе по този начин, посоченият съд прави разлика между делото, с което е сезиран, и делата, по които е постановено решение на Съда от 5 септември 2012 г., Y и Z (C-71/11 и C-99/11, EU:C:2012:518)(60).

63. Налага се да се направят две бележки, що се отнася до делото, по което е постановено последното посочено по-горе решение на ЕСПЧ. На първо място, жалбоподателят по това дело (както този по делото, по което е постановено решение на ЕСПЧ от 23 март 2016 г., F.G. с/у Ш., SE:ECHR:2016:0323JUD004361111) **приел друга религия, след като напуснал И.. Поради това молбата му за убежище се отнасяла за нужда**

от международна закрила, възникнала „на място“, съгласно член 5 от Директива 2011/95. Както обаче отбелязва ЕСПЧ в посоченото решение, *като препраща към ръководните принципи относно молбите за убежище, основани на религията, когато търсещият убежище се позовава на приемане на друга религия „на място“, е налице тенденция да се проявява особена загриженост относно достоверността и се налага строг и задълбочен преглед на обстоятелствата и на приемането на другата религия*<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=204421&mode=req&pageIndex=1&dir=&occ=first&part=1&text=C-56%252F17&doclang=BG&cid=1567486>. Освен това, както посочва също ЕСПЧ, по този вид дела потенциалните субекти на преследването са склонни да отдават по-малко значение на приемането на друга религия на място, като се има предвид неговият често „опортюнистичен“ характер<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=204421&mode=req&pageIndex=1&dir=&occ=first&part=1&text=C-56%252F17&doclang=BG&cid=1567486>. По делото в главното производство обаче приемането на друга религия от г-н Ф. е станало, докато той все още е бил в И. и според твърденията му, то е било известно на иранските власти.<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=204421&mode=req&pageIndex=1&dir=&occ=first&part=1&text=C-56%252F17&doclang=BG&cid=1567486>. Тези две обстоятелства трябва надлежно да се вземат предвид при оценката на последиците, пред които той би бил изправен, в случай че се завърне в страната си на произход. На второ място, според мен е необходимо особено внимание, когато при преценката на значимостта на риска от действително понасяне на действия на преследване компетентният орган отчита възможността след завръщане в страната си молителят да избере „дискретно практикуване на своята вяра“.

Също генералният адвокат е позовал в заключението си на т. 79 от Решение от 05 септември 2012г. по съединени дела Y и Z (C-71/11, C-99/11 EU:C:2012:518) в която Съдът уточнява, че "обстоятелството, че заинтересованото лице „би могло да избегне риска, като се откаже от някои религиозни действия, по принцип е ирелевантно“. Религиозното убеждение, идентичността или начинът на живот, които са елементи на понятието „религия“ по смисъла на член 1, А от Женевската конвенция, а следователно са такива и по смисъла на член 10 от Директива 2011/95, трябва да се разглеждат като толкова основни за човешката идентичност, че да не може някой да бъде принуден да ги крие, да ги променя или да се откаже от тях, за да избегне преследване<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=204421&mode=req&pageIndex=1&dir=&occ=first&part=1&text=C-56%252F17&doclang=BG&cid=1567486>."

В забележка 56 от заключението на генералния адвокат е препратено към решението на Съда по правата на човека по делото F.G. с/у Ш. препратки към няколко нови източници на информация относно упражняването на свободата

на религия в И. и третирането на иранците, приели християнството. В т. 57 от решението Съдът по правата на човека се е позовал на документ на Имиграционната служба на Д. от 2014г., останалите източници са от 2013г. и 2012г. В забележка 56 от заключението на генералния адвокат е препратено към решението на Съда по правата на човека по делото F.G. с/у Ш. препратки към няколко нови източници на информацията относно упражняването на свободата на религия в И. и третирането на иранците, приели християнството. В т. 57 от решението Съдът по правата на човека се е позовал на документ на Имиграционната служба на Д. от 2014г., останалите източници са от 2013г. и 2012г.

Правни изводи на съда:

Оспореното по делото решение е издадено от компетентен орган, предвид правомощията на председателя на ДАБ по чл.75, ал.1, т.4 ЗУБ.

Оспореното по делото решение от формална страна е издадено в предвидената писмена форма, има необходимото съдържание, в това число фактически и правни основания за издаването му, предвид изискванията по чл.59, ал. 2 АПК и чл. 75, ал.2 ЗУБ.

Спазена е процедурата по разглеждането на молбата за международна закрила в производство по общия ред, тъй като е съставен регистрационен формуляр, Евродак-дактилоскопна карта, изпратено е писмо до Държавна агенция Национална сигурност с искане за становище и получено положително такова, връчени са указания на разбираем език - фарси и в присъствието на преводач, проведено е лично интервю в присъствието на преводач, по преписката е приложена и органът е взел предвид информацията за страната по произход

Връчени Указания за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България. Указанията са общи за всички производства, съдържат и част, посветена на производството за предоставяне на статут, в това число за задължението на кандидата за статут да представи доказателства, като и за хода, ролята на личното интервю и възможността по време на провеждането му да обоснове молбата си за закрила, да оказва съдействие на длъжностните лица, съдържа се и списък на организации, предоставящи социална и правна помощ на чужденци, част от указанията. Удостоверено е, че посочените указания са връчени чрез преводач и на разбираем език. Във връзка с тежестта на доказване, съдът съобрази, че съгласно чл. 4, параграф 1 от Директива 2011/95, държавите членки могат да преценят, че е задължение на молителя да предостави във възможно най-кратък срок всички необходими елементи в подкрепа на своята молба за международна закрила. Член 4, ал.5, буква а) от същата директива изисква кандидатът за убежище да положи всички реални усилия за да обоснове своята молба, а буква б) от същата разпоредба - **изисква „задоволително обяснение за липсата на останалите относими елементи“**. Съгласно параграф 196 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статута на бежанец на ВКБООН, тежестта на доказване е споделена между молителя и интервюиращия орган, при отчитане на общия правен принцип, тежестта да докаже фактите се носи от лицето, подало

молбата за закрила. Изискването за доказване на твърденията не трябва да бъде прилагано толкова стриктно с оглед на трудностите на доказване, присъщи на особеното положение, в което се намира кандидатът за статут на бежанец. Посочените правни положения относно тежестта на доказване са предвидени по националното право. В чл. 6 от ЗУБ е предвидено, че компетентните органи по същия закон - длъжностни лица в Държавната агенция за бежанците, установяват всички факти и обстоятелства от значение за производството за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут и оказват съдействие на чужденците, подали молба за такъв статут. Съгласно чл.63а, ал.2 от ЗУБ, чужденецът е длъжен да представи своите доказателства до произнасянето по молбата му, като в случай че не ги представи, произнасянето се извършва без тези доказателства, предвидено е и задължение да предаде всички притежавани документи за самоличност и за пътуване до територията на страната-чл. 30, т. 2 ЗУБ.

В конкретния случай жалбоподателката е запозната с тежестта на доказване, която носи съгласно цитираните разпоредби чрез връчването на указанията и конкретно с посоченото в тях, че следва да обоснове молбата си и представи всички доказателства, с които разполага. Правомощието на органа по чл. 6 от ЗУБ служебно да събере доказателства е реализирано в хода на проведеното интервю, чрез проучването на информация за страната на произход и преценката на доказателствата. В казуса по делото интервюиращият орган е упражнил правомощието си по посочената разпоредба като е съдействал в необходимата степен за изясняване на относимите към предоставянето на закрила твърдения, в това число е осигурил преводач. Така интервюиращият орган се е уверил, че здравословното състояние на чужденката позволява провеждането на интервюто, задал е допълнителни въпроси за уточняване на твърденията, съставил е протокол, в който се съдържат зададените въпроси и изявленията, подписани са от жалбоподателката и преводача, удостоверено е, че текстът е преведен на разбираем език и не са съществували пречки при комуникацията. Пред съда адв. Н. заяви, че е присъствала на интервюто, както и, че по време на същото са представяни доказателства за приемане на християнството, но не били прието. Това не отговаря на доказателствата по административната преписка, обсъдени в мотивите на оспореното решение. По същата е приобщено свидетелството за водно кръщение, което е взето предвид в мотивите на решението.

По съдържанието на принципа при съмнение – в полза на кандидата, във връзка с изричното възражение в жалбата до съда за неприлагането му, съдът съобрази, че:

1)Член 75, ал.2 от ЗУБ, първото изречение определя, че при разглеждането на молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Второто изречение на разпоредбата, предвижда, че: "Когато твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства, те се приемат за достоверни, ако той е положил усилия да обоснове молбата си и е дал задоволително обяснение за липсата на доказателства".

С чл.75, ал.2 изречение второ от ЗУБ е установено задължение за прилагането на принципа на "съмнението в полза на кандидата" или

„оказването на доверие при отсъствие на достатъчно доказателства“.

2) Този Принцип е основополагащ при признаването на едно лице за бежанец, прогласен е изрично в Наръчник с процедури и критерии за определяне на бежански статут ВКБООН - 1979г. (редакция 1992), публикуван на сайта на ВКБООН на адрес: <http://www.unhcr-centraleurope.org/bg/resursi/pravni-dokumenti/narchnici-preporki-i-nasoki-izdadeni-ot-vkboon.html>, конкретно в параграфи 203 и 204 и обобщен в параграф 205.

3) Принципът е приложим, но само при наличието на определени предпоставки, кумулативно дадени и конкретно следните:

А) Доверие при отсъствие на достатъчно доказателства може да се окаже само при следните обстоятелства:

- когато е събрана и проверена цялата налична информация по случая и -когато интервюиращият е удовлетворен от общата достоверност на разказа на кандидата; твърденията на кандидата трябва да са ясни и правдоподобни и не трябва да са в противоречие с общоизвестни факти. Посочените изисквания следва да са изпълнени едновременно, съгласно изискванията на Наръчника на ВКБООН.

Б) Съгласно чл. 4, параграф 5 от Квалификационната директива, когато според националното право на държавите членки молителят носи задължение да обоснове молбата си за закрила, и когато определени аспекти на неговите декларации не са подкрепени с документи или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени определени условия по букви а) – д) от разпоредбата. Тези условия освен **добросъвестност на молителя, непротиворечивост и обща достоверност на твърденията му, включват и изискване молбата за закрила да е подадена във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини защо не го е направил.**

Следователно, принципът на съмнението в полза на кандидата се прилага към онези аспекти на молбата за международна закрила, които изискват потвърждение. Тези аспекти следва да са несигурни, да не са подкрепени от документи или други доказателства или е останало съмнение при оценка на достоверността им, но като цяло следва да са свързани с факти, които са последователни, правдоподобни и съответстват на общоизвестни факти - като информацията за страната по произход.

Правни изводи на съда по материалната законосъобразност на оспореното решение:

Както се обсъди по горе за съдържанието на жалбата по делото, спорно по делото е приетото от ответника, че:

1) Определени обстоятелства са породили съмнение както относно твърденията на иранската гражданка, че е приела християнската религия, така и във връзка с евентуалните опасения, че поради тази причина ще бъде преследвана в И.. Систематически тези изводи се основават на изложеното на стр. 3 от решението, че жалбоподателката не е отговорила на основни въпроси, свързани с новата ѝ религия, също така не е знаела адреса на

протестантската църква в [населено място], която посещавала след приемане на християнството, показала оскъдни познания за християнството, като не можела да отговори на по-задълбочени и конкретни въпроси относно тази религия и в частност за протестантството.

2) Органът се е позовал на Глава II, §71 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН, според който самата принадлежност към определена религиозна общност обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец, можело да съществуват особени обстоятелства, при които самата принадлежност да е достатъчно основание. Такива обстоятелства не били представени от страна на жалбоподателката, посочено е, че е използвала покръстването и то по време на самото административно производство, като по-скоро целяла да улесни възможността да придобие на всяка цена закрила. Изтъкнато в тази връзка и легалното напускане на И. с входна виза за България.

3) Изводът, че в конкретния случай не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за лице, икономически мигрант. Според ответника – стр. 6 от решението, от анализа на фактическите обстоятелства и изявленията на чужденката по време на интервюто се установявало, че действителният мотив за напускането на държавата ѝ по произход е стремежът към намиране на работа и по-висок стандарт на живот.

В хода на производството жалбоподателката не представи достатъчно доказателства за да убеди съда в основателността на молбата си за международна закрила нито на основание преследване поради религиозни причини в страната ѝ по произход по чл. 8, ал.1 ЗУБ, нито на основание че при връщането ѝ в И. ще бъде подложена на забраненото третиране по чл.2 и чл.3 ЕКЗПЧ или в нарушение на принципа за забрана за връщане" по чл.33 от Женевската конвенция за бежанците, чл.4, ал.3 ЗУБ, чл.18 от Хартата за основните права на ЕС, относими към предоставянето на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

Съдът също приема, че действително съществуват противоречия, дори по повече въпроси, които останаха неизяснени и пред съда, в това число предвид *въведени нови противоречия в изявленията на жалбоподателката пред съда*, и второ, предвид даденото тълкуване от Съда на ЕС с отговора по т. 3 от диспозитива на решението по преюдициалното дело C-56/17г., Ф., цитирано по-горе. на което адв. Н. се позова изрично. Съдът намира, че принципа „при съмнение в полза на кандидата“ не следва да се приложи в казуса по делото, по следните съображения:

На първо място, общата достоверност на бежанската история е противоречива дори по такъв обикновен въпрос, който предполага ясен и точен отговор - за това по какъв начин е узнала за християнската религия, а именно:

- Самата тя твърди в молбата си – саморъчно написана и преведена, подадена на 14.12.2018г., л. 63 от делото в превод на български език:

„Реших да започна да изучавам християнската религия“, и по надолу в текста: „Реших, че трябва да обърна повече внимание на християнската религия и да я изуча по-подробно. Помолих майка ми да отидем на една домашна църковна сбирка, за да намерим спасение в И. Х.“.

-Същевременно, както е отбелязано от ответника в решението, по време на интервюто са зададени въпроси на жалбоподателката за християнството, на които не е могла да даде отговори. Видно от протокола за интервюто е заявила: „аз не мога да ви отговарям на никакви конкретни въпроси, защото тепърва навлизам в тази религия, но мога да погледна телефона си, да направя справка и да ви отговоря.“ Също на интервюто е заявено, че сега навлиза в тази религия, винаги е искала да се запознае и да изучи тази религия, **но в родината ѝ това не било възможно**. Тези ѝ изявления противоречат на изложеното в изявлението ѝ от 12 /14 декември 2018г. до ДАБ, че е решила да изучава християнската религия и да се задълбочи в тази религия. Също противоречат на твърденията ѝ, че е гледала филми, свързани с християнството, която възможност от своя страна не звучи достоверно. На въпрос на интервюто и конкретно № 35 във връзка с християнската религия и влечението ѝ към нея е заявила, че имала влечение към християнската религия, гледала чужди филми - американски или други, в които хората на празници ходели на църква, винаги искала да се запознае с тази религия, но в родината ѝ това било невъзможно. Възможността да е гледала филми, американски и други, които представят християнски начин на живот не звучи достоверно, предвид ограниченията и цензурата, които налага правителството по отношение на онези произведения, които насърчават секуларизма и неизсямистки идеи, както се посочи по-горе за данните от справката от 14.02.2019г. за ситуацията в И..

-Също на въпроса как се е запознала с християнството е посочила по време на интервюто, че при посещаване на курсове по английски език се е запознала с "един човек", който усещала, че е много добър, а след като станали близки разбрала, че изповядвал християнската религия и ѝ било интересно да разбере какво представлява – въпрос 30 от интервюто и отговора. Въпрос 43 е същия, като жалбоподателката посочва и конкретно име на един човек, който бил християнин, с който се е запознала по време на курсовете по английски език – „М.“, което е често срещано име сред православните християни, но като женско име. Пред съда жалбоподателката заяви, че е че за християнството е научила от "моя приятелка в И., която е християнка". Не може да допусне грешка в превода по време на интервюто, както и, че под "един човек" се има предвид лице от женски пол, също отговорът за начина, по който се е запознала със християнската религия - и за "един човек" е повторен в отговорите отговора на въпроси 30 и 43.

Следователно, жалбоподателката не представя достоверни данни за това, как се е запознала с новата си религия и задоволителен отговор на твърдението си, че това е станало още в И..

На второ място непотвърдени и недостоверни са твърденията на жалбоподателката за това, че в И. е посещавала домашна църква. Тя е

посочила, че с майка си са посетили домашна църква в И., и след излизане от там били отведени от три лица, държани три дни и заплашвани, разпитвани във връзка с християнството. Същевременно, от публичните източници е известно, че т.н. домашни църкви“ в И. не са публични, членовете им поради риск от преследване от властите не упражняват явно дейността си, подложени са на риск да са следени и наблюдавани от страна на държавната власт. Жалбоподателката не е представила никакви данни по въпроса затова, как точно са научили за конкретната домашна църква и как поради рисковете за членовете ѝ са били допуснати до посещение на събиране на конкретната домашна църква.

Още, въпреки твърдението, че са станали близки с "един човек" на име М. не са дадени подробности за неговата принадлежност към конкретна християнска религия, в това число дали е етнически християнин, което би било логично от името или е неетнически християнин. На въпрос как в И. е практикувала християнството е отговорила, че не е практикувала християнската религия, защото нейният град бил населен със силно религиозни хора, но съществували домашни църкви, домашни църковни занимания, което отново са общи твърдения или твърдения за общоизвестни факти, които не могат да се вържат с личното положение на жалбоподателката.

Поради недостоверност на твърденията, че е посетила домашна църква заедно с майка си, такива са и твърденията, че след това жалбоподателката и нейната майка са били задържани от неизвестни лица три дни, разпитвани за християнството и заплашвани. Нелогично е и, че след това до напускането на И. не са били обезпокоявани. Същевременно, жалбоподателката е твърдяла, че никога не е имала проблеми заради религията си в И..

На трето място, противоречиви са твърденията кога точно жалбоподателката е приела християнството в България, жалбоподателката е посочила **29.12. т.е. през 2018г.** – въпрос 37 и отговора от интервюто, л. 50 от делото. При разпита на свидетеля П. – пастор при Християнска църква С., издал свидетелството на л. 31 от делото, заяви, че жалбоподателката и нейната майка **приемат християнството в началото на декември, но преди това са преминали курс за осъзнаване на вярата**, един вид анкета, така, че да осъзнае тайнството кръщение и какво означавало човек да бъде кръстен и да приеме Х. в себе си – л.132 от делото. Видно от свидетелството на л. 31 от делото, **същото е издадено на 29.12.2018г.** От служебна бележка от същата църква – л. 107 от делото е посочено, че същата е приела Християнско водно кръщение през **м. декември 2018г.** и редовно посещавала църковните богослужения в [населено място]. Същевременно, в молбата на жалбоподателката, саморъчно написана, датирана от 12.12.2018г. и заведена на 14.12.2018г. в ДАБ, представляваща допълнение на молбата ѝ за международна закрила, не се споменава за подобни обстоятелства към тази дат, изнесени от пастора. В случай, че приемането на християнската религия съставлява действително важно събитие в живота на жалбоподателката и поради това се страхува да се завърне в страната си по произход, не е логично да не го спомене в допълнението към молбата си за закрила от

12.12.2018г., представена на 14.12.2018г. в ДАБ в превод Също не е възможно да запомни само мястото на водното кръщение в П. и елементи от ритуала, без нищо друго, в случай, че действително християнството съставлява нейно убеждение и по твърденията ѝ съставлява действително начало на нов живот за нея.

На четвърто място, в случай, че действително жалбоподателката е имала решимост да се запознае и приеме християнството, то това е могло да бъде сторено и преди да дойде в страната. Както се обсъди по фактите, жалбоподателката и нейната майка преди да пристигнат в България през ноември 2018г. са посетили Турция, не им харесало и са се върнали, след което организирали пътуването си до България, като по принцип обсъждали напускането на И., но не предполагали, че ще стане толкова бързо. В посоченото по-горе решение от 23 март 2016г. на Съда по правата на човека по делото F.G. против Ш., постановено по жалба №43611/11, по т. 57 (конкретно 1.6), е цитиран М. Б., според който преди 20 години било възможно кръщение в църкви в И. на обърнали се към християнството, но поради упражняван натиск над тези църкви, тази възможност не съществува, след 2006 – 2007г. такива лица не се кръщават в църква, доколкото никой не рискува да извърши кръщение. Обърналите се в християнството започнали да пътуват до Турция и други съседни страни. На въпроса осъществяват ли кръщение домашни църкви в И., източникът е посочил, *че някои домашни църкви могат да направят това*. Следователно, в случай, че жалбоподателката още в И. е желала да стане християнка, то е могла да направи това и преди да пристигне в страната, най-малкото при пътуването си извън И. - в Турция.

Следователно, не може да се възприеме като достоверен какъвто и да е довод на жалбоподателката, че още в И. е била свързана по какъвто и да е начин с християнството или, че във връзка с това е била задържана и заплашвана от неизвестни лица.

На пето място, видно е също от отговорите на жалбоподателката, че при влизането ѝ в страната заедно с нейната майка, **не е имала каквото и да е намерение да подава молба за международна закрила, имала е и билет за връщане**. Като цяло е обмисляла напускането на И. заедно с майка ѝ, която била фризьор по професия. Действително молбата за международна закрила е подадена на 07.12.2018г., а е пристигнала в Република България на 11. 11.2018г. Обстоятелствата по делото подкрепят извода на органа в оспореното решение, че промяната на религията формално чрез кръщение е извършена по време на административното производство по молбата за закрила и с цел да улесни възможността да придобие на всяка цена закрила.

Шесто, освен горното, при обсъждане на отговорите на жалбоподателката съдът съобрази, че същата е образована, има завършен университет през 2015г. в [населено място], И., висше образование със специалност графичен дизайн, същевременно постоянният ѝ адрес е в [населено място], И.. Това предполага най-малкото разбиране на въпросите, които ѝ се задават и възможност за точен и логичен отговор, логическа последователност и връзка

между фактите, които излага. Ако действително са се случили, то не би следвало да има противоречия, непълноти и неясноти, тъй като е видно от проведеното интервю, че въпроси с един и същ контекст са задавани нееднократно, т.е., тя е имала възможност да изясни, допълни или поправи изявленията си с оглед точно и вярно представяне на бежанската ѝ история.

При констатираната нелогичност и противоречие на изложението на фактите за обстоятелства, които не биха могли да бъдат проверени в процесното производство и не се основават на обща информация за страната по произход - И., следва да се приеме обща недостоверност на бежанската история. **Въпреки това, съдът намира с оглед пълнота за необходимо да обсъди и възможността за предоставяне на закрила за част от фактите, заявени във връзка с приложението на чл.8 ЗУБ, а именно:**

-Дори и да се приеме за достоверно твърдението на жалбоподателката, че е била задържана от неизвестни лица, а впоследствие, че тези лица са от полицията и за три дни – след посещение на домашна църква, няма данни иранските власти да са свързвали жалбоподателката със смяна на религията ѝ. Видно е, че е напуснала И. легално и ако властите са имали каквито и да са подозрения за смяната на религията, са могли да предприемат мерки, или поне както е посочено в справката на Дирекцията, да предприемат наблюдение. Жалбоподателката не е съобщила данни по време на престоя ѝ в И. – достатъчно дълъг след това, около 4 месеца по думите ѝ, да е обезпокоявана или задържана от официалните власти на каквото и да е основание.

-Видно от данните за положението на религиозните малцинства в И., че засегнати от арести, осъждане и под наблюдение са лица, които прозелитират или са водачи на домашните църкви. Жалбоподателката нито образува групи на християни, нито е водач на домашна църква, нито заявява, че извършва „евангелизъм“. Не представи данни, които да уверят съда, че преди заминаването ѝ от И. властите считат, че е приела християнството, поради това при завръщането ѝ не може да се очаква, че към нея непременно ще бъде проявен интерес и подложена на преследване поради факта, че е християнка или , поради религиозните си възгледи рискува да бъде обвинена в действия „срещу националната сигурност“ по примера на преследване на лица, сменили религията си от ислям.

-Освен това, за да попадне в приложното поле на основанието по чл.8, ал.1 ЗУБ - религия, преследването следва да съставлява нарушаване на основни права на човека, или съвкупност от действия, които водят до нарушаването на основните права на човека, **достатъчно тежки по своето естество и повторяемост – чл.8, ал.4 ЗУБ.** В случая дори и да са истина данните за задържане на жалбоподателката за три дни след посещение на домашна църква, предвид бездействието на властите до напускането на И., както и легалното напускане на И., не могат да се квалифицират като **достатъчно тежко посегателство, нито са повторяеми.**

Предвид на това не може да се приеме, че е налице преследване на религиозна основа спрямо жалбоподателката от иранските власти и правното ѝ положение не попада в приложното поле на чл.8, ал.1 ЗУБ вр. ал.4 от

същата разпоредба.

Също неотносими към основанията за предоставяне на международна закрила са твърденията на адв. Н., че жалбоподателката е била малтретирана от баща ѝ тъй като не проявявала необходимото усилие за ежедневните си молитви като мюсюлманка, както и, че в И. са ограничени възможностите за преминаване към християнството и практикуването му от неетнически християни. Изведеното в практиката на Съда по правата на човека по въпроса дали при експулсиране на чужденци ще бъдат засегнати основни права до степен, че да се ангажира отговорността на съответната държава за нарушаването на чл.2 или чл. 3 от ЕКПЧОС, в това число, **че защита от експулсиране се предоставя на тези, които имат обосновано оплакване, че ще пострадат от преследване по *inter alia* религиозни причини или ще бъдат изложени на реален риск от смърт или сериозно малтретиране, несправедлив процес или произволно за държане поради неговата религиозна принадлежност**, също са неприложими към наведените по делото данни за личното положение на жалбоподателката. В случая оплакването на жалбоподателката, че в И. е мюсюлманка по рождение, че във връзка с изпълняването на религиозни практики - ежедневни молитви е била малтретирана от баща си, ограниченията, свързани с принадлежност към християнската религия, не може да доведе до нарушение на чл.9 от Европейската конвенция за защита на правата на човека или на чл.9 или чл.18 от Хартата за основните права на ЕС. Това е така, доколкото договарящите държави по конвенцията или държавите членки на ЕС, **не са задължени да гарантират на чужденците упражняването на правото на религия така както е гарантирано по посочените разпоредби в страните им по произход, а само да установят дали са преследвани или ще бъдат преследвани и/или подложени на непозволено третиране в нарушение на правата им на основание религиозната им принадлежност**. Обратното би означавало, че договарящите държави по конвенцията, респективно държавите-членки на ЕС, **следва да гарантират свободата на религията, на богослужение по целия свят, така както е предвидено в тези актове**. Такова правно положение нито следва от посочените норми, нито би било практически възможно.

Що се касае до приложението на принципа за забрана за връщането, така както е предвиден по чл.33 от Женевската конвенция за бежанците и чл. 4, ал.3 ЗУБ, или чл.5 от Квалификационната директива, то той е неприложим към жалбоподателката, доколкото същата не е влязла в страната за да търси закрила поради това, че е била преследвана в страната си по произход, която без съмнение е И.. както същата е твърдяла, отначало не са имали никакво намерение да останат в страната, дори са имали закупени билети в двете посоки, но впоследствие по време на престоя си в страната са променили мнението си и решили да останат. Това решение се обосновава като взето след разговор с бабата, и поради това, че били търсени при нея, разпитвали я къде са заминали. Жалбоподателката предполага, че са същите хора, които са я задържали за три дни или техни колеги. Както е посочено в мотивите на оспореното решение и следва от фактите, посоченото събитие, по думите на жалбоподателката, било осъществено четири месеца преди заминаването ѝ

от И., след което е пребивавала спокойно достатъчно време в родината си без да пострада от преследване от криминални елементи. Тези твърдения следователно са недостоверни.

Следователно, няма причина, настъпила в страната по произход, след напускането ѝ, свързана с риск от преследване срещу жалбоподателката, която да обоснове подаването около месец почти след пристигането в България на молбата за закрила.

Жалбоподателката и пред съда не направи изявления за същността на християнството. Както се посочи, ислямът е държавна религия в И. и много обществени дейности са свързани с изпълняването на ритуали, присъщи за тази религия. В цитираната точка 57 от решението на Съда по правата на човека по делото F.G. против Ш., друг източник – организацията „Е.“ е съобщила, че властите могат да установят, че лицето се е кръстило чрез информатори и проследяване на телефонни /електронни съобщения. Същият източник е посочил и, че след кръщението лицата демонстрирали голяма промяна в поведението си, забележима от останалите, обърналите се приемали за свое задължение да разпространяват своята вяра сред другите, което съставлявало част от учението на Б.. Такива данни не са изложени в конкретния случай. Жалбоподателката не е посочила нито необходимост от промяна на поведението си, нито спазването на нови норми или начин на поведение, обусловени от промяна на религията ѝ. При обстоятелствата за жалбоподателката, преценени в съвкупност, не може да се приеме, че християнството съставлява нейно искрено убеждение и определя нейния начин на живот нито по време на пребиваването ѝ в И., нито впоследствие и сега.

Що се касае до твърденията на жалбоподателката, че разпространява чрез всички платформи в Интернет и Ф. обстоятелството, че е приела християнството и на персийски език и за което е възможно да узнаят властите в И., то същото следва да се приеме като осъзнато действие, с цел да получи закрила и узакони престоя си на територията на страната. Дори и властите при обстоятелствата по делото да узнаят за настъпилата промяна в религията на жалбоподателката, то това не съставлява основание за предоставяне на закрила. Така съгласно чл. 8, ал.6 ЗУБ, опасенията от преследване може да се основават на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, **освен когато тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон.** Идентично изключващо основание е предвидено и по чл.9, ал.3 ЗУБ относно реалната опасност от тежки посегателства, *"основана на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон."*

Именно изключващите основания по чл.8, ал.6 и чл.9, ал.3 ЗУБ са относими в процесния случай. Не се доказва, че приемането на християнството в България съставлява израз или продължение на убежденията на жалбоподателката в И., поради констатираните противоречия с публично достъпна информация, непълноти и нелогичност на твърденията ѝ. Твърдението за приемане на християнството е въведено в производството по молбата за закрила на по-късен етап - едва след подаването на молбата за закрила и допълнението ѝ от 12.12.2018г., представено на 14.12.2018г. в ДАБ. Обосновано поради това органът е приел в оспореното решение, че формалното приемане на християнството е извършено с цел обосноваване на материално-правно основание за закрила.

По приложението на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ съдът намира следното:

Необосновани са доводите, че административният орган не е събрал информация и не се е позовал на такава за положението на завръщащите се в И. граждани, които се обърнали се в християнството от исляма, както и за нарушение на чл.75, ал.2 ЗУБ относно набавяне на информация за страната по произход и във връзка със зачитането на принципа за забрана за връщането. Преценката по чл. 9 ЗУБ е свързана със сигурността на страната по произход на жалбоподателя. Ноторно е известно, че в И. няма вътрешен въоръжен конфликт и обществената ситуация не може да се квалифицира като обуславяща извод за безогледно насилие. При преценката за сигурна страна на произход не се допуска прилагането на необорима презумпция за сигурна страна и за сигурността на гражданите на тази страна - съображения 40 - 42 и членове от 36 – 39 от Процедурната директива. Информацията за държавата по произход на лицето следва да отговаря на определени изисквания - съображения 39 и 40 от преамбюла и чл. 10, ал. 3, буква б) от Процедурната директива. Изисква се да е набавена точна и актуализирана информация от различни източници, изброени неизчерпателно- ЕСПОУ и ВКБООН, както и съответните международни организации за защита на правата на човека, информацията да бъде за общата обстановка в страната на произход на кандидата, и при необходимост за страните, през които кандидатът преминава транзитно.

С чл.75, ал. 2 от ЗУБ задължава органът в рамките на производство по общия ред да се произнесе по всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му на произход или с трети държави. Поради това по националното право е предвидено задължение при преценка на молбата за закрила да бъде събрана и обсъдена актуална информация за страната на произход на молителя. Без съмнение информацията за страната по произход и преценката ѝ съставляват факти и обстоятелства, относими към задължението за спазването на принципа за забрана за обратно връщане по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, чл. 33 от Женевската конвенция от 1951 г., прогласен и в чл.19, ал.2 от Хартата за основните права на ЕС, приложими в казуса по делото. В тази връзка съдът съобрази, че в Регламент (ЕС) № 439/2010 е предвидено само създаването на информация за държавите по произход, но не и процедура за изготвянето на общ списък за сигурни

държави. В параграф 1, т. 7-9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ се съдържат легални определения на понятията "държава по произход" и "сигурна държава по произход". Така според т. 7 „държава по произход“ е държавата или държавите, чийто гражданин е чужденецът, или за лице без гражданство - държавата на предишното му обичайно пребиваване. Според т. 8 „сигурна държава по произход“ е държавата, **в която установеният правов ред и неговото съблюдаване в рамките на демократичната обществена система не допускат осъществяването на преследване или действия на преследване и не съществува опасност от насилие в ситуация на вътрешен или международен въоръжен конфликт.** чл. 98, ал. 2 от ЗУБ се съдържат критерии за определянето на сигурни страни и източниците на информация. Според тази разпоредба, възможните източници на информация са от държавите - членки на Европейския съюз, ВКБООН, Съвета на Европа или други международни организации. От информацията за държавата по произход следва да се направи извод за степента, в която съответната държава, в случая И., предлага защита срещу преследване, въз основа на критерии, посочени в същата разпоредба, а именно: въз основа на актовете, приети в тази област, и начина, по който се прилагат; начина, по който се спазват правата и свободите, уредени в ЕКПЧОС, Международния пакт за граждански и политически права или Конвенцията против изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание; начина на прилагане на забраната за експулсиране или връщане по Конвенцията за статута на бежанците от 1951г.(принципът non refoulement, установен в чл. 33 от конвенцията) и на четвърто място - съществуването на система за ефективни санкции срещу нарушенията на тези права и свободи. Посочените правила съответстват на предвиденото по чл. 36, параграф 2 от Директива 2013/32 задължение за държавите членки да уредят в своето национално законодателство допълнителни норми, ред и условия за прилагането на понятието сигурна страна на произход.

Именно законодателството, касаещо зачитането на основните човешки права – като правото на живот, на свобода и сигурност, наред с политическите права, ролята на парламента и правителството за спазването им, препоръки и доклади за спазването на правата, данни за нарушението на тези права, съставляват основно съдържание в приетите по делото и обсъдени по фактите справки на Дирекцията към ДАБ за ситуацията в И.. В контекста на критериите по чл. 98, ал. 2, т.1-4 ЗУБ, в мотивите на оспореното решение са направени изводи за степента, в която държавата в И. предлага защита срещу преследване и полага усилия за опазване на реда, сигурността и защита на правата на своите граждани.

Следва да се посочи, че двете справки от 2019г. и 2017г. съдържат идентични данни за общата ситуация в И., която следва да се счита за мирна и безопасна страна според регионалните стандарти.

Първата по време справка разглежда и положението на религиозните малцинства в И.. Жалбоподателката не е принадлежала към религиозно малцинство, нито е претендирала, че е приела друга религия в И.. Поради това тези данни са относими и необходими за съда за да прецени верността

на нейните твърдения.

Относно положението на завръщащите се лица в И., в справката от 14.02.2019г. са съдържат данни от доклад на австралийското министерство на външните работи и търговията, цитирани подробно по-горе. Видно от тях, правителството на И. не проявява интерес към завръщащи се граждани, подали молба за закрила и получили отказ. По критериите на съдебната практика на Съда по правата на човека, цитирана по т. 62 и 63 от заключението на генералния адвокат по преюдициалното дело Ф., след внимателен анализ на обстоятелствата, заявени от жалбоподателката и публичните източници на информация, то следва извод, че смяната на религията не следва да бъде ценено като основание за предоставяне на закрила, в конкретния случай промяната е основана на цели, свързани с узаконяване на престоя в страната – „опортюнистични цели“, и поради това са налице изключенията по чл.8, ал.6 и чл.9, ал.3 ЗУБ.

Що се касае до твърденията на жалбоподателката, че е малтретирана от баща ѝ през целият ѝ съзнателен живот по причини, свързани с религиозната ѝ принадлежност по рождение, то тези данни противоречат на други нейни изявления като тези за мястото, където е завършила университет - в [населено място], като няма данни, че семейството ѝ се е преместило от [населено място] заедно с нея и е била наблюдавана и през този период. Както се посочи по-горе - от данните по справките следва, че обучение в университети се предоставя на граждани на И., изповядващи исляма. Не може да се приеме, че ако е имала непозволени отклонения при упражняването на задълженията си като мюсюлманка, на жалбоподателката ще бъде позволено да завърши държавен университет, без да бъде преследвана от религиозната полиция на И. - "Б.". Също изявлението за постоянен тормоз от нейния баща е нелогично със заявеното, че свободно заедно с майка си е напуснала И. първо за да отиде в Турция, но там не им харесало и са се завърнали обратно, както и, че по принцип обмисляли да напуснат И., след което подали документи за визи за България. Тези доводи и останалите обстоятелства по делото сочат на извод, че действително жалбоподателката попада в обхвата на определението за мигрант по пар. 62 от Наръчника на ВКБООН, на което се е позовал и административният орган в мотивите на оспореното по делото решение.

Неприлагането на принципа за забрана за връщането като основание за предоставяне на закрила по чл.4, ал.3 ЗУБ не изключва прилагането на забраните, които този принцип съдържа по отношение на жалбоподателката въобще. Следва да се отбележи, че при решение за връщането до страната по произход, също се спазва принципа за забрана за връщането, без да е обусловено прилагането само към лица, потърсили закрила - както следва от чл.5 на Директива 2008/115, ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Член 5 от директивата изрично предвижда, че при прилагането на директивата държавите членки вземат предвид "принципа за забрана за връщането", към всички категории незаконно пребиваващи лица. В производството по издаването на решение за връщане по смисъла на

директивата, респективно по чл.39а ЗЧРБ по националното право, следователно се съблюдава забраната по чл.19, ал.2 от Хартата за основните права на ЕС и съдебната практика на Съда по правата на човека по приложението на чл.2 и чл.3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.

Жалбоподателката не доказва по делото преследване на религиозна основа, също не обоснова по достоверен начин, че е изправена пред риск от нарушение на правото ѝ на живот, или нечовешко или унизително отношение, надхвърлящи определен праг на търпимост, поради религиозната ѝ принадлежност, обуславящи извод за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 и ал.2 ЗУБ, както правилно е преценено в оспореното по делото решение.

На основание всичко изложено, обосновано и правилно органът е приел, че по отношение на жалбоподателката не са налице основания за предоставяне на международна закрила по чл.8, и чл.9 ЗУБ и правилно е отхвърлил молбата ѝ.

С оглед на всичко изложено, жалбата по делото следва да бъде отхвърлена като неоснователна, на основание чл. 172, ал.2 АПК, Административен съд С С.-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. М., с ЛНЧ [ЕГН], гражданка на И., срещу Решение №2016/29.03.2019 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да ѝ бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протестирано с касационен протест пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: